

To bylo tak milé děti. V tom našem království byla cesta. A tu cestu bohužel zničila špatná královna z toho sousedního, která po ní taky jezdila. A tak se v království usnesli, že tu cestu zkusí opravit. Jednoho dne objednali pana formana, ten přijel večír s povozem, zaparkoval ho a šel si dát něco na žízeň a hlad do hradní kuchně. A pejsci, co nejdřív hudrovali, kdo jim to loupe u chalupy perníček, se nakonec náramně radovali, že přišel někdo na návštěvu. Ti zrzatí se snažili návštěvě usednout na klín, ti flekatí odcházeli se stolem plným dobrot na zádech. A že jich na tom stole ale bylo.

Protože před každou pořádnou prací, se musí člověk taky pořádně najíst. A tak se tam daly najít pečený brambory, domácí skoromajonéza, a velká mísa plná pečeného masíčka. A k tomu okurčičky a korbely dobrého piva z místního pivovárku. Hmmm to vám bylo hodováníčko v zahradách. Měsíček svítil, bylo teplo, noční ptáčci vykládali ve větvích a na poli štěkal srnec. A na srnce štěkal jeden pejsek a pak druhý pejsek a na pejsky hulákali ať neštěkaj, že má bejt ticho. Až je nakonec zavřeli, ať jdou spát. Jenže pejsci nechtěli jít spát, pejsci se chtěli družit. A tak seděli za dveřima a přes sklo dělali hrozně smutný gezichty. A ta flekatá, ta fenečka, ta dokonce tenoučce plakala. Tak, nechte je tam potom zavřený. To nejde.... a tak měsíček svítil, bylo teplo, noční ptáčci vykládali ve větvích a na poli štěkal srnec..... až je nakonec zavřeli. Bohužel neměli chlívek, kam by je zavřeli jak Jeníčka s Mařenkou teda. Aby je pak zase pro ty jejich smutný gezichtíky a tenoučkej pláč o chvíli později znovu pustili. To už ale pejsci naznali, že je lépe potichu býti a srnce srncem nechat.

Když hodování skončilo, doprovodili fšící pana formana na cestu a ten, se svou spoustou koní pod kapotou traktoru, odjel domů, kde ho čekala už hodnou chvíli paní formanová s vychládající večerí :-). Pro povoz se vrátí, až bude plný starých cihel, které přijdou na tu rozbitou cestu. A protože už byla pokročilá hodina, tak mužská část království, kterou ráno čekala těžká dřina šla spát, zatímco ta holčičí se ještě procházela v zahradách a telefonovala do spřáteleného království, kde měli veliký smutek. Pak ještě chvíli v těch zahradách poseděla a koukalo se na hvězdičky. Tedy takhle, flekatá fenečka se koukala na hvězdičky krzevá zaklaplý oční víčka, protože spala stočená na lavici s kožešinou a spokojeně si odfukovala.

Ráno potom, ještě když holčičí část království spala, tak ta klučičí už zuřivě pracovala a nakládala. A když se v holčičích komnatách rozhrnul baldachýn na oknech, byl již povoz zcela naplněn a snídaně připravena. Bylo krásné jarní ráno, a tak se snídaně podávala opět v

zahradách. Pořádná snídaně s poctivým domácím chlebem, flákotou šunky a kusem sýra a spoustou zeleniny. Aby to pejškům nebylo líto, dostali taky pořádnou a poctivou snídani, jak se patří. Tu kus hovězí oháňky, tu kus velké chrupavky z lopatky, zeleninka a bylinky. Aby bylo dostatek síly, dělat přes den blbinky.

A taky jo! Byl vytažen bazének zahradní a k velké pejskově radosti do něj byla nalévána vodička. To se to výskokovalo, to se to chytal proud, jeжданánky jelimánky, radost byla veliká. Fenečka chodila okolo a nechápala ničehož. Chytat vodu z hadice? To může jen slepice! Nebo pomatenec. Ale ani jedno ani druhý přece ten pejsek není, tak proč to dělá? Protože mě to bavíiiiiiiii, volal radostně ten pejsek a cákal vodičku na všechny strany. Fenečka si šla radši čuchat a počítat ty myší díry dolů do rokle. A tak si ani jeden nevšimli, že kde se vzal, tu se vzal, přijel zase forman, aby zapřánu ten povoz. Takový to byli hlídači. Až když slyšeli "Ahoj!" dali se do hulákání a hlídání. Aby zase poté společensky vítali (či spíše nespolečensky, protože na líbání nebyl nikdo připraven □)

Ledva odjel povoz s cihlami a panem Brtníkem z Brtníkůch, který akci velel, vyšli si pejsek a fenečka na chvíli taky ven. Aby se - a to hlavně některé - mohli tužit v poslouchání. Když už toho poslouchání bylo podle fenečky dost a dost, šla si proběhnout nožičky. A muselo na ni být voláno přeeeees celý království. Nakonec se za velikého hudrování dostavila. A to už přicházela další návštěva. Fenečka Eminka ze sousedního království, se svou dvorní dámou. Toooo bylo zase radosti. Tooo bylo radováního. I proto, že milá Eminka hárála zrovinka. Tak se nejvíc radoval právě pejsek. Ale aby nebyla fenečka moc smutná, honila se s ní Emička poooo celý tý veliký louce, kousaly se do hlavy a mlátili tlapičkama □ . Když se Emička i panička rozloučily, rozhodli se pejsek a fenečka, že půjdou pomáhat panu Brtníkovi z Brtníkůch na tu cestu.

Sešli všickní dolů úvozem a tááám bylo velevítání, jaaaak kdyby se spolu sto rokůch neviděli. A šlo se pomáhat. Lidský doprovod pomáhat s cihlami na cestu a ten psí - z poloviny - pomáhat do hrobu, aby to prý zas až tak rychle neubývalo. Když ale došlo na pročištěný flekatých uší, zavládl klid a mír na cestě a bylo možno pracovat, zatímco fenečka se, stejně jako ten pejsek, procházela v těsném okolí. Ve dvou se to lépe táhne a taky lépe cihly pokládá, takže se následně mohlo zvolati Úuuuž je to uděláno, uuuz je to hotovo. Aby.... aby znovu přijel pan forman a nechal v království svůj povoz k nakládání.

Toho se druhého dne opět ujal pan Brtník z Brtníkůch sám a naložil jej vrchovatě. Odměnou mu byla bohatýrská snídaně v hradních zahradách. S odpolednem se objevil pan forman, aby celý náklad zase vyložil na cestě. Když odjel, tak si chvíli pejsek a fenečka hráli na louce, aby se při tý vykládce nemotali a pak se zase všichni vydali na tu cestu. Leželo tam toho bohatě a tak měli pejsek s fenečkou spoooustu času prozkoumávat okolí. A víte co, milé děti? Přes to, že kousek od té cesty ležela pohozená obří kůže z kravičky, která se minule fenečce moc líbila a chtěla si ji vzít domů, tak tentokrát byla moc hodná a nechala kůži kůži a pobíhala si okolo. Jednu chvíli si tedy pravda pobíhala moc a tak se zase královstvím rozlehlo velké volání, které přivedlo fenečku zase pěkně zpátky. A bylo jí řečeno, že pokud to ještě jednou zopákne, skončí její kůže, vedle tý kůže z krávy a budou tam ležet ty krávy už dvě!! Fenečka není hloupá a velmi rychle pochopila, že není mluveno do větru a není moc vůle, aby něco zkoušela. Protože ono, milé děti, bylo veelický vedro. Tak veliký, že nakonec i sama fenečka uznala, že prostoru pro krávovinu moc není a uvelebila se, k velkému překvapení všech, sama od sebe ve stínu opodál dole na cestě. A tak tam spolu s s pejskem leželi a dívali se, jak se ty cihly plní do levý a do pravý rýhy v cestě a jak to pěkně přibejvá.

A když byly všechny ty cihly srovnány, sebrali se zase všichni a plouhali se tím vedrem domů. Uvařený jak nudle v polívce. A s vidinou pěknýho korbenu píva pod starou břízou, která dává tak příjemný stín obklopený tulipány, modřenci a kamzičnickem - to pro ty dvounohé. A s vidinou bazénku - to pro ty čtyřnohé. Nebo tedy pro polovinu z nich, protože pejsek hnedle od branky uuutikal, uuutikal, aby s sebou do toho bazénku honem plesknul a vyvalil si tam pupík. Zatímco fenečka si vystačila s kýblem čerstvý vodičky. Ona je přeci ta královská dcerka, ta se nebude vyvalovat v nějakým bazénku.

No a protože cesta je dlouhá a ještě nějaký ty cihly se najdou, budou určitě pejsek a fenečka opravovat tu cestu i příště.